

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Natuurbescherming	13
Waterwet	17
Sociale zekerheid overig	18
TOZO, NOW, TOFA	19
Bestuursrecht overig	20
Belastingdienst-Toeslagen	20
Subsidie	20
Verklaring omtrent het gedrag	21
Wet beheer rijkswaterstaatswerken	21
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	22
Vreemdelingenrecht	23
Asiel	23
Richtlijnen en verordeningen	27
Vreemdelingenbewaring	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 267

ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1130](#)

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Awb 4:13, 4:15 lid 2 aanhef en onder c, 3, 4:17 lid 1 en 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. is terecht overwogen dat sprake is van een situatie waarin het college door overmacht niet in staat was tijdig een beslissing op de handhavingsverzoeken te nemen. Daarbij is terecht betrokken dat het coronavirus en de naar aanleiding daarvan getroffen maatregelen hebben geleid tot een abnormale en onvoorziene situatie die buiten toedoen en risicosfeer van het college ligt. Het wordt aannemelijk geacht dat het in deze situatie voor het college niet mogelijk was om controles uit te voeren naar aanleiding van de door [appellante] ingediende handhavingsverzoeken. Dit betekent dat de beslistermijnen als gevolg van overmacht van rechtswege opgeschort zijn geweest. Op het moment dat [appellante] het college in gebreke stelde, waren de beslistermijnen nog opgeschort. Dit betekent dat [appellante], voor zover zij het college in gebreke heeft gesteld, dit heeft gedaan vóór het einde van deze beslistermijnen en dat de ingebrekestellingen dus prematuur zijn.

Besluit waarbij het college drie verzoeken van [appellante] om handhavend op te treden tegen vermeende overtredingen op de percelen [...] heeft afgewezen. [...]

Dwangsom niet tijdig beslissen

11. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college niet tijdig heeft beslist op de drie verzoeken om handhaving. Daarom zijn volgens [appellante] dwangsommen verbeurd. Het college heeft niet aangetoond dat sprake is van overmacht vanwege het coronavirus, omdat die omstandigheid er volgens [appellante] niet toe leidt dat het college geen geluidmetingen kon verrichten. [...]

11.3. Voor het beslissen op een verzoek om handhaving geldt geen wettelijke termijn, zodat op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb een redelijke termijn geldt die op grond van het tweede lid in ieder geval na acht weken is verstreken. Zoals de Afdeling in de inleiding van deze uitspraak heeft overwogen, zijn de eerste twee handhavingsverzoeken ingediend in maart en mei 2020 en zijn de ingebrekestellingen ten aanzien van die twee verzoeken van mei 2020.

11.4. Volgens het college zijn de beslistermijnen op grond van artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb, opgeschort, omdat het college door overmacht niet in staat was te beslissen op de verzoeken om handhaving. Door de uitbraak van het coronavirus en de bijbehorende maatregelen was het college niet in staat controles bij gebouwen uit te voeren. Dit kon namelijk ten koste gaan van de gezondheid van de toezichthouders en de kans op verdere besmetting van de samenleving met het coronavirus vergroten. Dit wilde het college voorkomen. Ook staat in de mededelingen van het college van 6 april 2020 en 20 mei 2020 over de opschortingen van de beslistermijn dat de termijn blijft opgeschort zolang de maatregelen vanwege de uitbraak van het coronavirus nog niet zijn teruggedraaid. Tot slot staat hierin dat als de opschorting eindigt, het college dan zo spoedig mogelijk laat weten binnen welke termijn alsnog een besluit wordt genomen op de handhavingsverzoeken.

11.5. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat sprake is van een situatie waarin het college door overmacht niet in staat was tijdig een beslissing op de handhavingsverzoeken te nemen. Daarbij heeft de rechtbank terecht betrokken dat het coronavirus

en de naar aanleiding daarvan getroffen maatregelen hebben geleid tot een abnormale en onvoorziene situatie die buiten toedoen en risicosfeer van het college ligt. De Afdeling acht met de rechtbank aannemelijk dat het in deze situatie voor het college niet mogelijk was om controles uit te voeren naar aanleiding van de door [appellante] ingediende handhavingsverzoeken. Daarbij heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat het coronavirus gezondheidsrisico's meebracht voor de toezichthouders en dat de getroffen maatregelen de mogelijkheden om te controleren sterk beperkten. Zo was in de periode van maart 2020 tot 1 juni 2020 sprake van een landelijke lockdown. Daarom kon niet van het college worden gevraagd dat het controles liet uitvoeren bij het horecabedrijf. Het uitvoeren van controles was noodzakelijk om een goed voorbereid en deugdelijk gemotiveerd besluit op de verzoeken te kunnen nemen.

11.6. Na de versoepeling van de maatregelen met ingang van 1 juni 2020 heeft het college bij brief van 8 juni 2020 meegedeeld dat de opschorting van de beslistermijnen is beëindigd, omdat het vanaf toen weer mogelijk was om op een veilige wijze een verantwoorde controle uit te voeren. Ook heeft het college meegedeeld dat binnen 8 weken de besluiten op de verzoeken om handhaving worden genomen. Op 22 juni 2020 hebben toezichthouders een controle uitgevoerd op de percelen [locatie 1] en [locatie 2].

11.7. Omdat het college in de opschortingsbrieven heeft meegedeeld dat een beslissing op de handhavingsverzoeken zal worden genomen zodra de maatregelen zodanig zijn teruggedraaid dat weer op een veilige manier controles konden worden uitgevoerd, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college, gelet op de gegeven feitelijke omstandigheden gerelateerd aan de coronasituatie (waaronder de landelijke lockdown), met deze mededeling heeft voldaan aan de in artikel 4:15, derde lid, van de Awb neergelegde verplichting om zo spoedig mogelijk aan de aanvrager mee te delen binnen welke termijn de beschikking wel tegemoet kon worden gezien. Daarnaast heeft de rechtbank terecht overwogen dat overmacht de termijn voor het nemen van een besluit zelfstandig opschort, zolang het bestuursorgaan door overmacht niet in staat is dat besluit te nemen. Het intreden van de overmacht schort de beslistermijn op, zonder dat daarvoor een handeling van het bestuursorgaan is vereist. Dit betekent dat, ook al zou het college tekort zijn geschoten in zijn informatieplicht over het einde van de overmacht, dit niet zou hebben afgedaan aan de opschorting van die termijn. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2949](#), onder 11.1.

11.8. Het voorgaande betekent dat de beslistermijnen als gevolg van overmacht van rechtswege opgeschort zijn geweest. Op het moment (in mei 2020) dat [appellante] het college in gebreke stelde, waren de beslistermijnen nog opgeschort. Dit betekent dat [appellante], voor zover zij het college in gebreke heeft gesteld, dit heeft gedaan vóór het einde van deze beslistermijnen en dat de ingebrekestellingen dus prematuur zijn. Daarom is geen sprake van ingebrekestellingen als bedoeld in artikel 4:17, derde lid, van de Awb. Dit betekent dat, gelet ook op het eerste lid van dat artikel, geen dwangsommen zijn verbeurd. Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2024, 268

ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1146](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Noorderzijlvest.

Awb 4:17, 7:10 lid 1, 7:13 lid 2

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. was de brief waarbij [appellante] het college in gebreke heeft gesteld, ingediend voordat de beslistermijn was verstreken en kan daarom niet worden aangemerkt als een ingebrekestelling als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb. Als een bezwaaradviescommissie is ingesteld, dan vloeit de twaalfwekentermijn direct voort uit artikel 7:10, eerste lid, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:184](#) (onder 8.3). Omdat een adviescommissie was ingesteld, gold dus de beslistermijn van 12 weken op grond van artikel 7:10, eerste lid, van de Awb. De beslistermijn kon vervolgens op grond van artikel 7:10, derde lid, van de Awb met zes weken worden verlengd zonder toestemming. Door de beslissing op bezwaar te verdagen met zes weken gold een beslistermijn van 18 weken.

JnB 2024, 269

MK ABRs, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1160](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. heeft de rechtbank terecht de brieven aan appellant over de aanspraak op zorgtoeslag aangemerkt als rechtsgeldig door de Belastingdienst/Toeslagen genomen besluiten. Bij het vaststellen van zorgtoeslag heeft de Belastingdienst/Toeslagen een zogenoemde gebonden bevoegdheid. Dit betekent dat de aanspraak op zorgtoeslag moet worden vastgesteld op grond van een wettelijke bepaling die de dienst verplicht om een besluit met een bepaalde strekking te nemen. In de wettelijke bepalingen ligt al besloten of in het concrete geval al dan niet aanspraak op toeslag bestaat en, zo ja, wat de hoogte van de toeslag is. Hoewel deze besluiten geautomatiseerd zijn aangemaakt, kunnen deze besluiten van de Belastingdienst/Toeslagen, daargelaten of artikel 1:3 van de Awb deze eis stelt, aan menselijk handelen worden toegerekend. De gevolgen voor de aanspraak op toeslag zijn ontstaan door de wijze van programmering die tot gevolg heeft dat bij de invoer van een bepaald inkomensgegeven of andere voor de vaststelling van toeslagen relevante informatie een bepaalde uitkomst het gevolg is. Hieruit wordt afgeleid dat de rechtsgevolgen die met de besluiten in het leven zijn geroepen, welbewust zijn beoogd.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Belastingdienst/Toeslagen" (JnB 2024, 285).

JnB 2024, 270

ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1165](#)

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. I.c. heeft het college bij besluit van 7 juli 2020 het besluit van 6 november 2019 ingetrokken. Verder heeft het college het daardoor herleefde besluit van 24 oktober 2019 in stand gelaten, met dien verstande dat het college de bij dat laatste besluit gevoegde bijlagen heeft gewijzigd. Gelet op het bovenstaande heeft het college niet twee keer beslist op dezelfde aanvraag.

Hoewel de Afdeling begrijpt dat de handelwijze van het college bij [appellant] voor verwarring kon zorgen, is de handelwijze van het college niet in strijd met de wet. Op grond van artikel 7:11 van de Awb is het college bevoegd een bestreden besluit te herroepen en voor zover nodig in de plaats daarvan een nieuw besluit te nemen. Van die bevoegdheid heeft het college gebruik gemaakt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 271

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1169](#)

Raad van State.

Awb 8:88

SCHADEVERGOEDING. I.c. hebben [appellanten] tegen het uitblijven van een reactie op hun brieven waarin zij de Raad van State en de Trustbelastingdienst verzocht hebben uitvoering te geven aan het exoneratie-arrest van de Hoge Raad van de Kinderen van 8 december 2020 en het uitblijven van een besluit op hun verzoek op grond van de Wet open overheid beroep ingesteld bij de rechtbank. Omdat de Raad van State geen bestuursorgaan is en de eventuele schade niet is veroorzaakt door een (onrechtmatig) besluit of door het uitblijven van een besluit, heeft de rechtbank dit verzoek terecht afgewezen. Voor zover [appellant A] en anderen opnieuw een verzoek om schadevergoeding hebben willen doen in hoger beroep, wordt dit verzoek om dezelfde reden afgewezen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de Raad van State inmiddels op de website een bericht heeft opgenomen over "correspondentie die niet over het werk van de Raad van State" gaat. In dit bericht is in algemene bewoordingen aangegeven dat de Raad van State de brieven waarin in verschillende bewoordingen afstand wordt genomen van de overheid, gevraagd wordt om betaling of om registratie van documenten slechts voor kennisgeving kan aannemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 272

MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:544](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maashorst, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 2

Invoeringswet Omgevingswet 4.3 aanhef en onder a, 4.13 lid 1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.201

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, c en e

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. INWERKINGTREDING. OMGEVINGSVERGUNNING. GEUR. IPPC. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT. GELIJKSTELLING. Omgevingsvergunning vleesvarkensstal. Het betreft een vergunning voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder a, c en e, van de Wabo. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als een aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt. De aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend op 4 november 2021. Dat betekent dat in dit geval de Wabo, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft. Datzelfde geldt voor de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) en de hierop gebaseerde verordeningen. Overigens zijn voor de aangevraagde activiteiten onder de Omgevingswet nog steeds omgevingsvergunningen vereist waaronder de omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Het bedrijf omvat een IPPC installatie, namelijk een activiteit die is genoemd in categorie 6.6 van bijlage 1 bij de richtlijn industriële emissies (RIE). Dit is een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 3.201 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal), namelijk het exploiteren van een IPPC installatie voor het houden van varkens (meer dan 2.000 plaatsen voor vleesvarkens). De omgevingsvergunning op basis van artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo geldt ingevolge artikel 4.13, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet als een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, van de Omgevingswet zodra het bestreden besluit onherroepelijk is.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Wabo (JnB 2024, 278).

Jnb 2024, 273

MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:855](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Omgevingswet

Aanvullingswet natuur Omgevingswet 2.9 lid 1 aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. INWERKINGTREDING. NATUUR. INTREKKING

NATUURVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking onherroepelijke natuurvergunning.

Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Aanvullingswet natuur Omgevingswet in werking getreden. Als een verzoek om intrekking van de (onherroepelijke) natuurvergunning is ingediend voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet blijft op grond van artikel 2.9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Aanvullingswet natuur Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk voor dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt. Het verzoek om intrekking van de (onherroepelijke) natuurvergunning is ingediend op 17 juli 2019. Dat betekent dat in dit geval de Wnb, zoals die gold voor 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Natuurbescherming (JnB 2024, ...).

JnB 2024, 274

ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1136](#)

college van burgemeester en wethouders van Waadhoeke, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

Aanvullingswet bodem Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Afwijzing handhavingsverzoek met betrekking tot de geluidswal. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet, de Invoeringswet Omgevingswet en de Aanvullingswet bodem Omgevingswet in werking getreden. Voor de beoordeling van het beroep tegen het besluit van 23 februari 2022 is het recht zoals dat gold ten tijde van het nemen van dat besluit bepalend.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2024:1138](#).

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp het MKO-kennisdossier [Tekstblokken Omgevingswet](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 275

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-03-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:1073](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, het college.

Omgevingswet 5.1, 5.5 lid 2, 5.37

Invoeringswet Omgevingswet 4.13

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4, onderdeel 9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a. c. en d, 2.12 lid 1 onder a onder 2°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. HERSTELBESLUIT. OMGEVINGSWET.

Omgevingsvergunning voor de huisvesting van arbeidsmigranten. In het herstelbesluit heeft het college het bestreden besluit ingetrokken en opnieuw een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten ‘bouwen’, het ‘handelen in strijd met de regels van de ruimtelijke ordening’ en ‘het in gebruik nemen of gebruiken van een bouwwerk in met het oog op de brandveiligheid aangewezen gevallen’. I.c. wordt het herstelbesluit vernietigd voor zover de verplichting tot naleving van het huishoudelijk reglement niet als voorschrift aan het herstelbesluit is verbonden. Zelf voorzien voegt de rechtbank een voorschrift aan het herstelbesluit toe. Als deze uitspraak onherroepelijk wordt, geldt dit voorschrift ook als een voorschrift bij een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit, net zoals de beperking van de looptijd van de vergunning en de voorschriften bij de toestemming voor de bouwactiviteit in de omgevingsvergunning op grond van de Wabo. Alleen de toestemming voor brandveilig gebruik (en de daaraan verbonden voorschriften) keert niet terug onder de Omgevingswet. De hieraan verbonden voorschriften gelden als maatwerkvoorschriften op grond van artikel 4.13, derde lid, van de Invoeringswet Omgevingswet.

JnB 2024, 276

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1157](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o

Bouwbesluit 2012

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. LEGALISATIE. Omgevingsvergunning ter legalisering van een gerealiseerd dakterras op de uitbouw van een winkel. Gelet op wat [appellanten] in hun bezwaar over de feitelijke situatie hebben aangevoerd, had het college zich i.c. ervan moeten vergewissen dat de legaliserende aanvraag in overeenstemming is met de feitelijke situatie. Het college heeft [vergunninghouder] niet in de gelegenheid gesteld om de aanvraag te wijzigen, waardoor alleen de beoordeling van het aangevraagde bouwplan en niet wat feitelijk is gerealiseerd ter toetsing voorligt. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. Zij heeft daarom ook niet de rechtsgevolgen van de door haar vernietigde besluiten in stand kunnen laten.

[...] Bij besluit van 27 oktober 2017 heeft het college aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen van zijn woning aan de [locatie 1] in Den Haag door het plaatsen van een dakterras op de uitbouw van de winkel aan de [locatie 2] [...].

[...] - Bouwbesluit 2012

8. De Afdeling heeft de STAB verzocht om onderzoek te doen naar de constructieve veiligheid van de noordelijk gelegen raveelbalk ter plaatse van het daklicht aan de rechterzijde van het dakterras en daarbij de verankering van de raveelbalk te betrekken.

8.1. De Afdeling heeft, net zoals de rechtbank, de STAB verzocht haar te adviseren over de constructieve veiligheid van het dakterras, waarbij de STAB de feitelijke situatie als uitgangspunt heeft genomen. Het college heeft er in zijn zienswijze op het verslag van de STAB en op de zitting van de Afdeling weliswaar op gewezen dat het bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de aanvraag en de daarbij behorende tekeningen en berekeningen, maar, zoals ook de rechtbank heeft overwogen, gaat het hier om de vraag of een al gerealiseerd dakterras gelegaliseerd kan worden. Gelet op wat [appellanten] in hun bezwaar over de feitelijke situatie hebben aangevoerd, bracht in dit geval de bij de voorbereiding van een besluit in acht te nemen zorgvuldigheid mee dat het college zich ervan had moeten vergewissen dat de legaliserende aanvraag in overeenstemming is met de feitelijke situatie. De Afdeling wijst er in dit verband op dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2665](#)), in het stelsel van de Wabo geen plaats is voor een beslissing omtrent een omgevingsvergunning anders dan op grond van een daartoe strekkende aanvraag. Dat betekent dat, als het college constateert dat de aanvraag afwijkt van wat er is gerealiseerd, het de aanvrager in de gelegenheid moet stellen om de aanvraag zo te wijzigen of aan te vullen dat die aanvraag betrekking heeft op wat er daadwerkelijk is gerealiseerd. Daarbij zal het dan moeten gaan om wijzigingen van ondergeschikte aard, waarvoor volgens vaste rechtspraak van de Afdeling geen nieuwe aanvraag is vereist.

De Afdeling stelt vast dat het college [vergunninghouder] niet in de gelegenheid heeft gesteld om de aanvraag te wijzigen, waardoor alleen de beoordeling van het aangevraagde bouwplan en niet wat feitelijk is gerealiseerd ter toetsing voorligt. Dit heeft de rechtbank, door te bezien of alsnog aannemelijk is geworden dat de feitelijk gerealiseerde dakconstructie in overeenstemming is met het Bouwbesluit 2012, niet onderkend. Zij heeft daarom ook niet de rechtsgevolgen van de door haar vernietigde besluiten in stand kunnen laten. [...]

Jnb 2024, 277

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1011](#)

college van burgemeester en wethouders van Drechterland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. HANDHAVING. WOON- TUINBESTEMMING. HOBBYMATIG GEBRUIK. PAARDEN. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht niet tot handhavend optreden van het gebruik van het perceel voor het houden van paarden door derden is overgegaan. De omstandigheid dat de paardrijdbak wel door een derde structureel wordt gebruikt en daarmee niet wordt voldaan aan de in artikel 31.5.1, aanhef en onder c, van de planregels opgenomen voorwaarde om voor deze paardrijdbak in afwijking van het bestemmingsplan een omgevingsvergunning te verlenen, maakt niet dat geen sprake meer is van hobbymatig gebruik dat past bij een woon- en tuinbestemming. Structureel gebruik van het perceel door een derde maakt immers niet meteen dat sprake is van bedrijfsmatig gebruik of van een omvang van het gebruik als ware het bedrijfsmatig dat niet past bij een woon- en tuinbestemming. Van een dergelijk strijdig gebruik is in dit geval niet gebleken.

[...] Bij besluiten van 25 juni 2018 heeft het college het verzoek van [appellant sub 2] om handhavend op te treden toegewezen en [appellant sub 1] onder oplegging van een dwangsom van

€ 15.000,00 ineens gelast de paardrijdbak op het perceel [locatie 1] [...] te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] 7.1. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het college opnieuw moet beslissen op het verzoek om handhavend op te treden tegen het door derden gebruiken van paarden op het perceel. De Afdeling komt om de volgende redenen tot dat oordeel.

De rechtbank heeft de in artikel 31.5.1, aanhef en onder c, van de planregels opgenomen voorwaarde "eigen hobbymatig gebruik van de bewoners van de woning", waaraan moet worden voldaan om met een omgevingsvergunning af te kunnen wijken van de bouw- en gebruiksregels voor paardrijdbakken, zo uitgelegd dat de planwetgever het toegelaten gebruik van de gronden voor het houden van paarden heeft beperkt tot uitsluitend het gebruik dat aan die voorwaarden voldoet. Dat betekent volgens de rechtbank dat zowel het structureel aanbieden van de paardrijdbak aan derden als het structureel gebruiken van de gronden door derden voor activiteiten met paarden, niet in overeenstemming is met het door de planwetgever toegelaten gebruik. Anders dan de rechtbank heeft overwogen geldt de in artikel 31.5.1, aanhef en onder c, van de planregels opgenomen voorwaarde "eigen hobbymatig gebruik van de bewoners van de woning" alleen als het gaat om het realiseren en gebruiken van voorzieningen, zoals een paardrijdbak, waarvoor het college in afwijking van het bestemmingsplan een omgevingsvergunning kan verlenen. Voor de uitleg van die voorwaarde verwijst de Afdeling korthedshalve naar overweging 8.1 in haar uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2024:1012](#). Deze voorwaarde geldt niet voor het overige gebruik van het perceel, namelijk in dit geval het hobbymatig houden van paarden op het perceel. Voor de beantwoording van de vraag of het houden van paarden hobbymatig is en al dan niet past binnen de woon- en tuinbestemming, geldt het toetsingskader zoals hiervoor onder 6.1 is omschreven. In overweging 6.2 komt de Afdeling tot het oordeel dat sprake is van het hobbymatig houden van paarden op het perceel dat past binnen de voor het perceel geldende woon- en tuinbestemming. De omstandigheid dat de paardrijdbak wel door een derde structureel wordt gebruikt en daarmee niet wordt voldaan aan de in artikel 31.5.1, aanhef en onder c, van de planregels opgenomen voorwaarde om voor deze paardrijdbak in afwijking van het bestemmingsplan een omgevingsvergunning te verlenen (vergelijk de uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2024:1012](#)), maakt niet dat geen sprake meer is van hobbymatig gebruik dat past bij een woon- en tuinbestemming als bedoeld in overweging 6.1. Structureel gebruik van het perceel door een derde maakt immers niet meteen dat sprake is van bedrijfsmatig gebruik of van een omvang van het gebruik als ware het bedrijfsmatig dat niet past bij een woon- en tuinbestemming. Van een dergelijk strijdig gebruik is in dit geval niet gebleken. De Afdeling stelt verder vast dat voor de paardrijdbak een last onder dwangsom is opgelegd, die strekt tot verwijdering van de paardrijdbak. Deze last staat daarmee aan het gebruik van de paardrijdbak, ook door derden, in de weg. Onder deze omstandigheden is het college terecht niet tot handhavend optreden van het gebruik van het perceel voor het houden van paarden door derden overgegaan. [...]

JnB 2024, 278

MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-02-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:544](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maashorst, het college.

Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, c en e

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 3

Verordening geurhinder en veehouderij 2016 gemeente Uden (Geurverordening Uden)

Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Maashorst (Geurverordening Maashorst)

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. GEUR. Omgevingsvergunning vleesvarkensstal.

Het betreft een vergunning voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder a, c en e. I.c wordt geoordeeld dat in het bestreden besluit voldoende duidelijk is gemaakt dat de aanvraag niet in strijd is met artikel 3 van de Wgv in combinatie met de Geurverordening Uden. Eiser is in dit geval er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat een minimumniveau van aantasting van zijn leefmilieu is overschreden. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat door de verlening van deze vergunning (mede gelet op de afstand tussen het bedrijf en de woning van eiser) het recht op een gezonde leefomgeving te veel wordt aangetast en komt niet toe aan een toetsing van de Wgv aan artikel 8 van het EVRM. Het recht op een gezonde leefomgeving van de bewoners van de bedrijfswoning bij het bedrijf zelf, strekt niet tot bescherming van de belangen van eiser.

[...] 3. Het college heeft met het bestreden besluit van 20 april 2023 een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten:

- bouwen en het veranderen van de inrichting ten behoeve van het oprichten van een nieuwe vleesvarkensstal voor 1.980 vleesvarkensplaatsen, met een gedeeltelijke roostervloer, gecombineerd luchtwassysteem met watergordijn en een biologische wasser, BWL 2009.12.V4;
- bouwen en het handelen in strijd met het bestemmingsplan, ten behoeve van het realiseren van een verkoopruimte op de locatie.

Het betreft een vergunning voor de activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder a, c en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo).

[...] 5.3 De rechtbank is van oordeel dat in het bestreden besluit voldoende duidelijk is gemaakt dat de aanvraag niet in strijd is met artikel 3 van de Wgv in combinatie met de Geurverordening Uden. Op basis van de Wgv blijft de geurbelasting op de bedrijfswoning van vergunninghouder binnen de grens van de inrichting buiten beschouwing. In het bestreden besluit is terecht getoetst aan de op dat moment geldende Geurverordening Uden omdat het bestreden besluit niet kan anticiperen op toekomstige geurverordeningen. De gemeente Maashorst ligt in het Concentratiegebied Zuid als aangegeven in bijlage I bij de Meststoffenwet.

5.4 Eiser heeft een uitdrukkelijk beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM en de rechtbank begrijpt dat eiser in dit geval wil dat de Wgv buiten beschouwing wordt gelaten. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft eerder overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 7 augustus 2019² dat uit de rechtspraak³ van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij aantasting van het milieu artikel 8 in het geding kan zijn, maar dat degene die zich hierop beroept, aannemelijk moet maken dat een minimumniveau van aantasting van het milieu is overschreden. De rechtbank zal aan de hand van deze maatstaf het beroep van eiser beoordelen. Artikel 8 van het EVRM verbiedt namelijk niet iedere geurhinder veroorzakende

activiteit. De rechtbank is in ieder geval niet van oordeel dat sprake is van een minimumniveau van aantasting van het milieu bij een geurbelasting van meer dan 5 OUE/m³ (de waarde in de door eiser aangehaalde Herziene Nota Stankbeleid uit 1994). Dat doet de rechtbank Den Haag ook niet in rechtsoverweging 4.11 van het door eiser aangehaalde vonnis. De rechtbank gaat voorts, in navolging van rechtsoverweging 4.26 van het vonnis van de rechtbank Den Haag, niet uit van de richtwaarden voor niet-concentratiegebieden. De rechtbank is van oordeel dat de wetgever onderscheid heeft kunnen maken tussen concentratiegebieden en niet-concentratiegebieden en tussen de bebouwde kom en het buitengebied. De rechtbank laat verder in het midden of de door de rechtbank Den Haag in rechtsoverweging 4.16 van het vonnis aangenomen richtwaarde voor een voorgrondbelasting het minimumniveau van aantasting van eisers leefmilieu vertegenwoordigt. Het minimumniveau van aantasting is naar het oordeel van de rechtbank in ieder geval niet lager dan 19,04 OUE/m³.

5.5 De rechtbank is van oordeel dat eiser in dit geval er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat een minimumniveau van aantasting van zijn leefmilieu is overschreden. Het college heeft door middel van berekeningen de geurbelasting van het bedrijf zelf alsmede de geurbelasting van het bedrijf in combinatie met andere bedrijven voldoende aangetoond. Eiser heeft de juistheid van deze berekeningen niet kunnen weerleggen. De geurbelasting van het bedrijf inclusief de uitbreiding zelf (de voorgrondbelasting) op de woning van eiser bedraagt 1,1 OUE/m³. De geurbelasting van het bedrijf inclusief de uitbreiding in combinatie met de geurbelasting van andere intensieve veehouderijen (de achtergrondbelasting) bedraagt 5,54 OUE/m³. Dit is niet een zodanig slecht leefklimaat dat geen sprake meer is van een fair balance tussen het algemeen belang, de belangen van het bedrijf dan wel de bedrijven en het gezondheidsbelang van eiser. Ook de voorgrond- en achtergrondbelasting op andere nabijgelegen woningen is niet zodanig hoog dat geen sprake meer is van een fair balance. De hoogste achtergrondbelasting bedraagt 17 OUE/m³ en ook dat is lager dan het minimumniveau van aantasting waar de rechtbank in overweging 5.4 vanuit gaat. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding voor het oordeel dat door de verlening van deze vergunning (mede gelet op de afstand tussen het bedrijf en de woning van eiser) het recht op een gezonde leefomgeving te veel wordt aangetast en komt niet toe aan een toetsing van de Wgv aan artikel 8 van het EVRM.

5.6 Het recht op een gezonde leefomgeving van de bewoners van de bedrijfswoning bij het bedrijf zelf, strekt niet tot bescherming van de belangen van eiser en een mogelijke inbreuk op dat recht leidt daarom niet tot een gegrond beroep gelet op artikel 8:69a van de Awb. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Omgevingswet (JnB 2024, 272).

JnB 2024, 279

Rechtbank Gelderland, 15-03-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:1420](#)

college van burgemeester en wethouders van Barneveld, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.33 lid 2 aanhef en onder a

WABO-milieu. Intrekking omgevingsvergunning milieu. I.c. wordt geoordeeld dat het college de vergunning mocht intrekken, omdat gedurende meer dan drie jaar geen gebruik is gemaakt van de vergunning. De nadelige (financiële) gevolgen voor eiseres van de intrekking van de omgevingsvergunning zijn niet onevenredig in verhouding tot het met de intrekking gediende doel. Dat het college heeft gewacht met de intrekking maakt in dit geval geen verschil. Het college is niet verplicht om de vergunning in te trekken als deze drie jaar niet wordt gebruikt. Dat kan ook als langer dan drie jaar geen gebruik is gemaakt van de vergunning. Ook is niet gebleken dat eiseres door het stilzitten van het college is benadeeld. Evenmin heeft eiseres daaraan redelijkerwijs het vertrouwen kunnen ontleen dat de vergunning niet ingetrokken zou worden.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 12-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:839](#);

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 12-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:840](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Midden-Nederland, 13-02-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:1142](#).

Natuurbescherming

JnB 2024, 280

MK Rechtbank Noord-Nederland, 12-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:882](#)

college van Gedeputeerde Staten van de Provincie Drenthe, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. POSITIEVE WEIGERING. INSPRAAK. Positieve weigering vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. I.c. was het college niet gehouden om voorafgaand aan het nemen van het besluit inspraak te bieden als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag van Aarhus. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van een toestemmingsbesluit. Het college is ook niet bevoegd een natuurvergunning te verlenen voor een activiteit die niet vergunningplichtig is. Ook uit de uitspraken van de AbRS van 17-01-2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:129](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:131](#)) volgt dat een positieve weigering geen toestemmingsbesluit is. Verder wordt van belang geacht dat in de verschillende taalversies van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, wordt gesproken over 'accord' en 'agree', hetgeen duidt op een expliciete toestemming.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de weigering van een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet Natuurbescherming (Wnb) aan derde partij ten behoeve van de bouw en exploitatie van een vergistingsinstallatie met gasopwerking tot aardgaskwaliteit en de bouw en exploitatie van een verbrandingsinstallatie met productie van warmte

(en elektra) aan de Gantel 37 te Klazienaveen. Het college heeft de vergunning bij besluit van 26 oktober 2020 geweigerd omdat een vergunning niet nodig is, een zogenaamde positieve weigering.

[...] Inspraak

[...] 6.2. Naar het oordeel van de rechtbank was het college in dit geval niet gehouden om voorafgaand aan het nemen van het besluit inspraak te bieden als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag van Aarhus. Artikel 6, derde lid, Habitatrichtlijn bepaalt dat de bevoegde nationale instanties slechts toestemming voor het plan of project geven nadat zij de zekerheid hebben verkregen dat het de natuurlijke kenmerken van een gebied niet zal aantasten en nadat zij in voorkomend geval inspraakmogelijkheden hebben geboden. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van een toestemmingsbesluit. De rechtbank acht hiervoor redengevend dat het college, gelet op de aan het primaire besluit ten grondslag liggende Aeriusberekeningen, heeft overwogen dat de stikstofdepositie als gevolg van het project niet meer dan 0,00 mol/ha/ja veroorzaakt op Natura 2000-gebieden, zodat het project geen significante effecten heeft op een Natura 2000-gebied. Er is geen toestemming van het college vereist. Het college is ook niet bevoegd een natuurvergunning te verlenen voor een activiteit die niet vergunningplichtig is. Ook uit de uitspraken van de AbRS van 17 januari 2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:129](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:131](#)) volgt dat een positieve weigering geen toestemmingsbesluit is.

De rechtbank acht verder van belang dat in de verschillende taalversies van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, wordt gesproken over 'accord' en 'agree', hetgeen naar het oordeel van de rechtbank duidt op een expliciete toestemming.

[...] Heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden?

[...] 7.5. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank onvoldoende de overtuiging gekregen dat de in het natuurbeschermingsrecht vereiste (wetenschappelijke) zekerheid bestaat dat de geclaimde emissiewaarde van 3,5 NOx mg/Nm³ continu wordt gehaald. Derhalve is evenmin komen vast te staan dat geen stikstofdepositie boven de 0,0 mol/ha/jr plaatsvindt. Daaraan moet de conclusie worden verbonden dat niet op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat het project geen significante gevolgen kan hebben voor Natura 2000-gebieden. Dit betekent dat het bestreden besluit in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb, en het motiveringsbeginsel, als bedoeld in artikel 7:12 van de Awb, tot stand is gekomen. Om deze reden is het beroep van eiseres gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking. [...]

Jnb 2024, 281

MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:855](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.12a, 5.4 lid 1 en 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking van een onherroepelijke natuurvergunning voor een geitenhouderij. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. Geen aanleiding voor instandlating van de rechtsgevolgen. In de deskundigenrapportage is geen aandacht besteed aan de cumulatieve effecten van meerdere stikstofbronnen. In het licht van artikel 5.4, eerste lid, van de Wnb is sprake van een onvolledige heroverweging. Geen aanleiding om een voorlopige voorziening aan de uitspraak te verbinden. Verweerder dient binnen 12 weken na de verzenddatum van deze uitspraak opnieuw te beslissen.

[...] 6. Tussen partijen is in geschil of verweerder in dit geval terecht het verzoek van eiseressen om intrekking van de (onherroepelijke) natuurvergunning voor het wijzigen en in werking hebben van een geitenhouderij heeft afgewezen. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

Artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb

[...] 7.3. De rechtbank overweegt dat bij het treffen van passende maatregelen alle belangen, feiten en omstandigheden goed in beeld moeten zijn gebracht. De rechtbank is van oordeel dat bij het maken van keuzes bij de benutting van de beoordelingsruimte bij de verplichting op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb de staat van het betreffende Natura 2000-gebied een belangrijke rol speelt. Pas als de staat van het betreffende Natura 2000-gebied bekend is, kan worden bepaald of passende maatregelen noodzakelijk zijn en hoe snel deze maatregelen moeten worden getroffen. Ook kan dan pas een verantwoorde keuze worden gemaakt tussen intrekking of mogelijke andere passende maatregelen. Het ligt op de weg van verweerder om in te zoomen op specifieke Natura 2000-gebieden omdat nu eenmaal voor sommige Natura 2000-gebieden meer passende maatregelen noodzakelijk zijn dan voor andere Natura 2000-gebieden. Zo wordt de KDW niet voor alle habitattypen in alle Natura 2000-gebieden overschreden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit verzuimd om voldoende inzichtelijk te maken hoe het gaat met het meest dichtbij gelegen Natura 2000-gebied Drouwenerzand. Verweerder overweegt slechts dat de KDW van de habitattypen van het Natura 2000-gebied Drouwenerzand zijn overschreden. Welke habitattypen dit zijn, vermeldt verweerder niet in het bestreden besluit. De rechtbank is van oordeel dat het op de weg van verweerder had gelegen om dit inzichtelijk te maken in het bestreden besluit zelf. Daarnaast had het in de rede gelegen dat verweerder in kaart had gebracht hoe urgent het is om maatregelen te treffen in het Natura 2000-gebied Drouwenerzand (met andere woorden, hoe snel passende maatregelen moeten worden getroffen). Gelet op de voorgaande overwegingen is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd en in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) tot stand gekomen. Om die reden is het beroep van eiseressen gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

8. In het kader van de finale geschilbeslechting, ziet de rechtbank aanleiding om te beoordelen of de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand kunnen blijven. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

[...] 8.5. De rechtbank overweegt dat verweerder in het besluit op een verzoek om intrekking of wijziging van de natuurvergunning inzichtelijk dient te maken op welke wijze het invulling heeft gegeven aan de beoordelingsruimte die het heeft bij de keuze van de te treffen passende maatregelen. Als verweerder de intrekking of wijziging van de natuurvergunning niet als passende maatregel wil inzetten terwijl dat wel zou kunnen, dan dient verweerder inzichtelijk te maken dat de intrekking of wijziging niet de enige passende maatregel is en als dat zo is, waarom de intrekking of wijziging van de natuurvergunning geen onderdeel hoeft uit te maken van de maatregelen of het pakket van maatregelen dat wel wordt getroffen. Verweerder kan dat doen door uit te leggen welke andere maatregelen zijn of zullen worden getroffen, binnen welk tijdpad de maatregelen worden uitgevoerd en wanneer verwacht wordt dat deze effectief zijn. Is er geen zicht op de uitvoering van andere stikstofreducerende maatregelen binnen afzienbare termijn, dan komt de intrekking of wijziging van de natuurvergunning, al dan niet in samenhang met de intrekking of wijziging van één of meer andere natuurvergunningen, nadrukkelijk in beeld, met name als die intrekking(en) of wijziging(en) wel binnen afzienbare termijn tot relevante verbetering kan of kunnen leiden. (vgl. AbRvS, 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#)). De rechtbank overweegt verder dat uit een arrest van 14 januari 2016 van het HvJ, kenbaar uit [ECLI:EU:C:2016:10](#), volgt dat artikel 6, tweede en

derde lid, van de Habitatrichtlijn een zelfde beschermingsniveau beogen te garanderen voor natuurlijke habitats en habitats van soorten, namelijk het voorkomen van de aantasting van de natuurlijke kenmerken van een Natura 2000-gebied. In dit geval staat vast dat in het Natura 2000-gebied Drouwenezand passende maatregelen nodig zijn om verslechtering van habitattypen te voorkomen, zodat de intrekings- en wijzigingsgrond die voortvloeit uit artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb aan de orde is. De intrekking of wijziging van de natuurvergunning van vergunninghouder kan als passende maatregel worden ingezet omdat de bedrijfsactiviteiten van vergunninghouder effect zullen hebben op de habitattypen waarvoor passende maatregelen getroffen moeten worden. Andere passende maatregelen zijn echter ook mogelijk in dit geval maar daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de uitvoering van de landelijke- en de provinciale maatregelen inzake de gerichte opkoop van piekbelasters, vrijwillige beëindiging, het verlagen van ruw eiwitgehalte en stalmaatregelen onvoldoende concreet is, zoals door de gemachtigde van verweerder ter zitting is erkend. Dit brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat verweerder in het licht van de keuze voor passende maatregelen onvoldoende aannemelijk en inzichtelijk heeft gemaakt met welke andere maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke reductie van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn. Hieruit volgt dat het bestreden besluit in strijd met het bepaalde in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb tot stand is gekomen.

8.6. Voor zover verweerder zich beroept op de bevindingen en de conclusies van de rapportage van Koolstra, slaagt die stelling van verweerder niet. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat voormelde rapportage is gebaseerd op een onjuist uitgangspunt, te meer nu die rapportage niet ingaat op de vraag of het intrekken of het wijzigen van de (onherroepelijke) natuurvergunning van vergunninghouder in dit geval als een passende maatregel kan worden beschouwd om tot enige reductie van stikstofdepositie te komen of een bijdrage kan leveren aan het tegengaan van de verslechtering van stikstofgevoelige habitats in het Natura 2000-gebied Drouwenezand. Verder neemt de rechtbank hierbij in aanmerking dat voormelde rapportage uitsluitend betrekking heeft op de individuele omstandigheden van de inrichting van vergunninghouder zonder daarbij aandacht te besteden aan de cumulatieve effecten van meerdere stikstofbronnen in de directe omgeving op het vorenbedoelde Natura 2000-gebied. Gelet op de voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat er geen aanleiding bestaat om de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit (deels) in stand te laten.

Artikel 5.4, eerste lid, van de Wnb

[...] 9.1. [...] Nu een van de bezwaargronden van eiseressen betrekking had op de afwijzing van het verzoek om intrekking van de (onherroepelijke) natuurvergunning op grond van voormeld artikel, had verweerder in het kader van de op hem rustende verplichting tot een volledige heroverweging in de bezwaarfase deze inhoudelijke grond in die heroverweging moeten betrekken. Door dit niet te doen, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in strijd met artikel 7:11, eerste lid, van de Awb onvolledig heroverwogen op grondslag van het bezwaar, zodat deze grond van eiseressen slaagt. Ook om die reden bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit (deels) in stand te laten.

[...] Conclusie

11. Gelet op de rechtsoverwegingen 7.3., 8.5., 8.6. en 9.1. is het beroep van eiseressen gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking. Verder volgt uit de rechtsoverwegingen 8.5., 8.6. en 9.1. dat de rechtbank in dit geval geen aanleiding ziet om de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit (deels) in stand te laten. Gelet op de aan verweerder toekomende beoordelingsruimte in het kader van de te treffen passende maatregelen, ziet de rechtbank evenmin

aanleiding om in dit geval zelf in de zaak te voorzien. Gelet hierop volstaat de rechtbank met de opdracht aan verweerder om binnen 12 weken na de verzenddatum van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de bezwaren van eiseressen, met inachtneming van de overwegingen van deze uitspraak. Daarnaast volgt uit rechtsoverweging 10. dat de rechtbank geen aanleiding ziet om de door eiseressen gevraagde voorlopige voorziening aan deze uitspraak te verbinden en dat het verzoek daartoe wordt afgewezen. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Omgevingswet (JnB 2024,...).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Gelderland, 15-03-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:1476](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 282

MK CRvB, 13-03-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:486](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5

Verordening maatschappelijke ondersteuning Heerlen 2020 4, 5

WMO 2015. AFWIJZING WONINGAANPASSING. Gelet op de aandoening van appellante was voorzienbaar dat haar klachten zouden toenemen en haar woning binnen afzienbare tijd na de verhuizing niet meer geschikt zou zijn. Het college heeft de aanvraag voor een maatwerkvoorziening voor de aanpassing van een woning terecht afgewezen.

4.3. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat het voor appellante gelet op haar aandoening, voorzienbaar was dat haar klachten zouden toenemen en haar woning binnen afzienbare tijd na de verhuizing niet meer geschikt zou zijn.

4.4. Het voorgaande betekent dat appellante zich voor de aanschaf van de woning had moeten melden bij het college en dat dit niet anders is door het feit dat het college van de gemeente Sittard-Geleen eerder was overgegaan tot de verstrekking van een verhuiskostenvergoeding. Nu appellante dit heeft nagelaten, had zij, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, aannemelijk moeten maken dat bij de verhuizing geen geschikte woning beschikbaar was in de regio.[...] Hierin is zij niet geslaagd. Het college heeft de aanvraag om een maatwerkvoorziening op grond van artikel 4, vijfde lid, in samenhang met artikel 5, tweede lid, aanhef en onder e, van de Verordening maatschappelijke ondersteuning Heerlen 2020 kunnen weigeren.

5.1 Het hoger beroep slaagt dus niet. [...]

JnB 2024, 283

Hoge Raad, 15-03-2024, [ECLI:NL:HR:2024:390](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EG) nr. 883/2004 van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (Basisverordening)

Verordening (EG) nr. 987/2009 van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (Toepassingsverordening).

PREJUDICIËLE VRAGEN. VERZEKERDE. WOONSTAAT. Beroep in cassatie tegen de uitspraak van de CRvB van 19 mei 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1240](#).

De Hoge Raad verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen over de uitleg van het Unierecht te beantwoorden:

1. Welke omstandigheden of soorten van omstandigheden zijn geschikt voor de beoordeling op de voet van artikel 14, lid 8, van de Toepassingsverordening van de vraag of iemand die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden in de woonstaat verricht in een geval waarin vaststaat dat hij gedurende 22 procent van zijn arbeidstijd aldaar werkzaamheden verricht? Is daartoe vereist dat: (i) een omstandigheid rechtstreeks verband houdt met het verrichten van werkzaamheden, (ii) een omstandigheid een aanwijzing inhoudt wat betreft de plaats waar de werkzaamheden worden verricht, en (iii) aan de omstandigheid kwantitatieve gevolgtrekkingen zijn te verbinden wat betreft het gewicht dat aan de

werkzaamheden die in de woonstaat worden verricht kan worden toegekend in vergelijking met het totaal van alle werkzaamheden van de betrokkene?

2. Moet of kan bij deze beoordeling, gelet op het antwoord op vraag 1, rekening worden gehouden met: (i) de woonplaats van de werknemer, (ii) de plaats van registratie van het binnenvaartschip waarop de werknemer zijn werkzaamheden verricht, (iii) de plaats van vestiging van de eigenaar en exploitant van het binnenvaartschip, (iv) de plaats waar het schip voer in andere tijdvakken waarin de werknemer daarop niet werkzaam was en ook nog niet bij de werkgever in dienst was, (v) de vestigingsplaats van de werkgever, en (vi) de plaats waar de werknemer aan en van boord van het schip gaat?

3. Over welk tijdvak moet worden beoordeeld of een werknemer een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden in zijn woonstaat verricht?

4. Heeft het bevoegde orgaan van een lidstaat bij het vaststellen van de toepasselijke wetgeving een door de rechter in beginsel te respecteren beoordelingsvrijheid met betrekking tot het begrip "substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden" in artikel 13, lid 1, van de Basisverordening, en zo ja, hoe ver gaat die vrijheid?

De Hoge Raad houdt iedere verdere beslissing aan en schorst het geding totdat het Hof van Justitie naar aanleiding van dit verzoek uitspraak heeft gedaan.

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2024, 284

MK CRvB, 05-03-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:459](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Participatiewet (PW) 11, 19, 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong)

TOZO. AFWIJZING BIJSTAND OP GROND VAN DE TOZO. Zoals volgt uit artikel 19, eerste lid, van de PW is een beroep op aanvullende inkomensondersteuning pas mogelijk nadat de beschikbare middelen zijn ingezet. Dit betekent dat een zelfstandige met een Wajong-uitkering alleen Tozo-bijstand kan ontvangen als zijn Wajong-uitkering lager is dan de van toepassing zijnde bijstandsnorm.

De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de afwijzing van de aanvraag Tozo 3 in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2024, 285

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1160](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTTOESLAG. BESLUIT. I.c. heeft de rechtbank terecht de brieven aan appellant over de aanspraak op zorgtoeslag aangemerkt als rechtsgeldig door de Belastingdienst/Toeslagen genomen besluiten. Bij het vaststellen van zorgtoeslag heeft de Belastingdienst/Toeslagen een zogenoemde gebonden bevoegdheid. Dit betekent dat de aanspraak op zorgtoeslag moet worden vastgesteld op grond van een wettelijke bepaling die de dienst verplicht om een besluit met een bepaalde strekking te nemen. In de wettelijke bepalingen ligt al besloten of in het concrete geval al dan niet aanspraak op toeslag bestaat en, zo ja, wat de hoogte van de toeslag is. Hoewel deze besluiten geautomatiseerd zijn aangemaakt, kunnen deze besluiten van de Belastingdienst/Toeslagen, daargelaten of artikel 1:3 van de Awb deze eis stelt, aan menselijk handelen worden toegerekend. De gevolgen voor de aanspraak op toeslag zijn ontstaan door de wijze van programmering die tot gevolg heeft dat bij de invoer van een bepaald inkomensgegeven of andere voor de vaststelling van toeslagen relevante informatie een bepaalde uitkomst het gevolg is. Hieruit wordt afgeleid dat de rechtsgevolgen die met de besluiten in het leven zijn geroepen, welbewust zijn beoogd.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2024, 269).

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2024, 286

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1153](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (de Afdeling leest: de minister voor Langdurige Zorg en Sport, voorheen: de minister voor Medische Zorg; hierna: de minister).

Subsidieregeling bonus zorgprofessionals COVID-19.

SUBSIDIE. COVID. HARDHEIDSCLAUSULE. GELIJKHEIDSBEGINSEL. EVENREDIGHEID.

Afwijzing aanvraag om aanvullende subsidie voor bonus aan zorgprofessionals in coronatijd. De Afdeling komt evenals de rechtbank tot het oordeel dat de minister geen toepassing hoefde te geven aan de hardheidsclausule en dat de afwijzing van de aanvraag evenmin in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat een gehele afwijzing van de aanvraag om aanvullende subsidie wel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en dat BrabantZorg recht heeft op 50% van het subsidiebedrag voor 341 medewerkers en 8 derden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2024, 287

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1141](#)

minister voor Rechtsbescherming.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 28, 35

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018 (Beleidsregels)

VOG. ZEDENDELICT. BELEIDSREGELS. TECHNISCH SEPOT. Afwijzing drie VOG-aanvragen. I.c. wordt geoordeeld dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat in de onderhavige gevallen handelen volgens de Beleidsregels voor de beoogde werkgevers en de sportclub gevolgen zouden hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de Beleidsregels te dienen doelen. De minister mocht daarom op grond van artikel 4:84 van de Awb afwijken van de Beleidsregels en het technisch sepot in de beoordeling van de VOG-aanvragen meenemen. De minister heeft de drie VOG-aanvragen terecht afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beheer rijkswaterstaatswerken

JnB 2024, 288

MK Rechtbank Amsterdam, 12-12-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:8489](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat (de minister), verweerder.

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr) 3 lid 1

Kennisgeving Voorzieningen op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen (de Kennisgeving).

WBR. VERGUNNING. Vergunning voor energielaadpunt als basisvoorziening elektrisch laden op verzorgingsplaats. I.c. wordt geoordeeld dat de minister in redelijkheid aan Fastned een Wbr-vergunning heeft kunnen verlenen. De minister heeft de aanvraag van Fastned terecht aangemerkt als een lopende aanvraag als bedoeld in de Kennisgeving 2017. Omdat de aanvraag was gedaan voor de inwerkingtreding van de Kennisgeving 2017 viel die aanvraag onder de overgangsregeling. De overgangsregeling is naar het oordeel van de rechtbank niet in strijd met artikel 3 van de Wbr of met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Er is dan ook geen reden de overgangsregeling buiten toepassing te laten. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de minister op grond van artikel 4:84 van de Awb had moeten afwijken van die Kennisgeving, meer specifiek de daarin opgenomen overgangsregeling. Dat de overgangsregeling in het nieuwe beleid later is herzien, maakt op zichzelf niet dat toepassing van het eerdere beleid tot onevenredige gevolgen leidt voor Shell. Verder is de rechtbank niet gebleken dat de belangen van Shell, namelijk een doelmatige en veilige verzorgingsplaats, door de toepassing van de overgangsregeling in dit concrete geval onevenredig worden geschaad of aangetast.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam van 21-07-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:4789](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 289

MK Rechtbank den Haag, 15-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:3367](#)

Nationale ombudsman (de No), verweerder.

Wet open overheid (Woo) 4.4, 4.6

WOO. MISBRUIK VAN RECHT. Buitenbehandelingstelling vijf Woo-verzoeken wegens misbruik van recht. De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, omdat het besluit tot buitenbehandelingstelling van zijn Woo-verzoeken niet binnen twee weken na het moment van indiening van de betreffende verzoeken is genomen. In artikel 4.6 van de Woo is expliciet opgenomen dat ook buiten de termijn van twee weken nog een buitenbehandelingstelling kan volgen, nadat is gebleken dat de verzoeker kennelijk een ander doel heeft dan het verkrijgen van publieke informatie. Het besluit moet dan onverwijld worden genomen.

De rechtbank is van oordeel dat de No de Woo-verzoeken terecht buiten behandeling heeft gesteld wegens misbruik van recht. Bovendien heeft eiser misbruik gemaakt van de bevoegdheid tot het instellen van beroep tegen de bestreden besluiten. Nu het beroep misbruik van recht inhoudt, zijn de beroepen niet-ontvankelijk. De niet-ontvankelijk verklaring van de beroepen heeft tot gevolg dat de bestreden besluiten in stand blijven.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBDHA:2024:3373](#).

JnB 2024, 290

Rechtbank Den Haag, 13-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:3427](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2, 5.5 lid 1

WOO. GOED FUNCTIONEREN OVERHEID. Niet (volledig) openbaar maken van een onderzoeksrapport. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder in beginsel op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo kon weigeren om bepaalde delen uit het onderzoeksrapport niet openbaar te maken op basis waarvan de identiteit van de deelnemers kan worden achterhaald dan wel dat herleidbaar is welke deelnemer wat heeft gezegd. Het is de rechtbank echter niet duidelijk waarom dit tot de conclusie moet leiden dat openbaarmaking van het onderzoeksrapport aan eiser in zijn geheel, met uitzondering van hoofdstuk 1 en 2, moet worden geweigerd. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 291

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 19-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:3694](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG

ASIEL. Dersdelanders, die een tijdelijk verblijfsrecht hadden in Oekraïne en die zich vóór 19 juli 2022 in Nederland hebben laten inschrijven in de basisregistratie personen en aan wie door verweerder reeds tijdelijke bescherming is verleend, behouden hun recht op tijdelijke bescherming net zo lang als alle andere ontheemden uit Oekraïne.

40. De rechtbank concludeert dat op grond van het Verlengingsbesluit de duur van de tijdelijke bescherming van alle ontheemden die reeds onder de werkingsfeer van de RTB waren gebracht is verlengd. In het geval ontheemden met een tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne zich hebben gemeld ná 19 juli 2022, is aan hen geen tijdelijke bescherming verleend. Het Verlengingsbesluit is daarom niet van toepassing op die ontheemden.

Uit de bewoordingen, systematiek en doelstelling van het Verlengingsbesluit blijkt geen enkele indicatie voor de uitleg dat op het moment van verlenging een hernieuwde beoordeling diende of mocht worden gemaakt van de vraag welke ontheemde begunstigde van de RTB is. Uit het voorstel van de Commissie leidt de rechtbank niet af dat de Commissie dit wel heeft beoogd. Indien dit wel het geval zou zijn geweest, dan heeft te gelden dat uitsluitend de gekwalificeerde meerderheid van de Raad bevoegd is om de duur van de RTB al dan niet te verlengen. De rechtbank ziet niet in hoe artikel 1 van het Verlengingsbesluit, gelezen in samenhang met de RTB en het Uitvoeringsbesluit, anders kan worden uitgelegd.

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft de rechtbank een [nieuwsbericht](#) gepubliceerd.

JnB 2024, 292

MK ABRS, 14-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1071](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/83/EG 4

ASIEL. De Afdeling legt uit wat van een vreemdeling mag worden verwacht om aannemelijk te maken dat een paspoort op frauduleuze wijze is verkregen en wanneer de staatssecretaris nader onderzoek moet doen. Daarbij betreft de Afdeling de verplichtingen voor een vreemdeling en de staatssecretaris die volgen uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Inleiding

1. De vreemdeling is Nederland ingereisd met een door de Koninklijke Marechaussee echt bevonden Keniaans paspoort, maar tijdens het aanmeldgehoor heeft hij verklaard dat hij alleen de Somalische nationaliteit heeft. Hij stelt dat hij zijn Keniaanse paspoort op frauduleuze wijze heeft verkregen via een tussenpersoon. De staatssecretaris acht dit niet geloofwaardig. Bij de behandeling van de asielaanvraag is de staatssecretaris er dus van uitgegaan dat de vreemdeling de Keniaanse nationaliteit heeft. Hij heeft zich daarom bij de beoordeling van het asielrelaas beperkt tot de gestelde vrees bij terugkeer naar Kenia en is niet ingegaan op het asielrelaas van de vreemdeling over problemen in Somalië. [...]

Het toetsingskader

3. Bij de beoordeling van persoonsgegevens en de nationaliteit van een vreemdeling, mag de staatssecretaris in beginsel uitgaan van de gegevens zoals vermeld in een authentiek bevonden paspoort. Als een vreemdeling stelt dat dat paspoort, of bepaalde daarin vermelde gegevens, toch buiten beschouwing moeten worden gelaten, moet hij aannemelijk maken dat dat paspoort op frauduleuze wijze is verkregen. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 6 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2270](#), onder 2.1. De Afdeling ziet geen reden om van het uitgangspunt af te wijken dat in dergelijke situaties de bewijslast in de eerste plaats bij de vreemdeling ligt. Hieronder werkt de Afdeling uit wat van een vreemdeling mag worden verwacht om aannemelijk te maken dat een paspoort op frauduleuze wijze is verkregen en wanneer de staatssecretaris nader onderzoek moet doen.

3.1. Daarbij betreft de Afdeling de verplichtingen voor een vreemdeling en de staatssecretaris die volgen uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Uit deze bepaling vloeit voort dat een vreemdeling alle elementen ter staving van het asielerzoek zo spoedig mogelijk moet indienen en dat de staatssecretaris in voorkomend geval actief met hem moet samenwerken om deze elementen aan te vullen. Daarbij is van belang dat de staatssecretaris vaak gemakkelijker toegang heeft tot bepaalde soorten documenten dan de vreemdeling. De Afdeling wijst op het arrest van het Hof van Justitie van 29 juni 2023, X, [ECLI:EU:C:2023:523](#), punt 48.

Stap 1 - wat mag van een vreemdeling worden verwacht?

4. Het ligt in de eerste plaats op de weg van de vreemdeling om aannemelijk te maken dat een echt bevonden paspoort op frauduleuze wijze is verkregen. Ter zitting heeft de staatssecretaris terecht betoogd dat de vraag of een dergelijk paspoort op frauduleuze wijze is verkregen een vraag is die, eventueel mede op basis van bij de vreemdeling bekende feiten en omstandigheden over de verkrijging daarvan, bij uitstek kan worden beantwoord door de autoriteiten van het land dat het paspoort heeft afgegeven. De Afdeling is daarom van oordeel dat in deze gevallen van een vreemdeling mag worden verwacht dat hij alles doet waar hij redelijkerwijs toe in staat is om van die autoriteiten een verklaring te verkrijgen waaruit blijkt of zij het betreffende paspoort aanmerken als rechtsgeldig afgegeven en/of de vreemdeling als hun onderdaan beschouwen. Dit kan een vreemdeling vanuit Nederland bijvoorbeeld doen door contact op te nemen met de diplomatieke vertegenwoordiging van het land dat het paspoort heeft afgegeven. Hierbij mag van een vreemdeling worden verwacht dat hij de wijze waarop hij dat contact heeft gelegd, en de reactie van de autoriteiten, zo veel mogelijk schriftelijk vastlegt. Ook mag worden verwacht dat de vreemdeling contact zoekt in een voor het land dat het paspoort heeft afgegeven gangbare taal, de door de betreffende autoriteiten voorgeschreven procedures volgt, de gevraagde informatie verstrekt en zo nodig rappelleert. Als een vreemdeling onvoldoende moeite heeft gedaan om een verklaring, als hiervoor bedoeld, van de autoriteiten te verkrijgen, mag de staatssecretaris ervan uitgaan dat de vreemdeling de nationaliteit heeft die op het paspoort is vermeld.

4.1. Over het zoeken van contact met de Keniaanse autoriteiten heeft de vreemdeling in de voorliggende zaak betoogd dat hij zich daarmee blootstelt aan mogelijke strafrechtelijke vervolging, omdat in Kenia op paspoortfraude zeven jaar gevangenisstraf staat. Dat zou volgens hem strijd opleveren met het nemo tenetur-beginsel (het beginsel dat niemand hoeft mee te werken aan zijn eigen veroordeling). Daargelaten de vraag of van deze strijdigheid ook inderdaad sprake is, kan dit betoog de vreemdeling niet baten. De voorliggende zaak gaat over de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming. De vreemdeling heeft niet toegelicht waarom een eventuele strafrechtelijke vervolging voor paspoortfraude zou maken dat hij bij terugkeer naar Kenia

een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

4.2. Als de autoriteiten van het land dat een paspoort heeft afgegeven, bevestigen dat een vreemdeling dat paspoort op rechtmatige wijze heeft verkregen of de op dat paspoort vermelde nationaliteit heeft, mag de staatssecretaris uitgaan van die nationaliteit. Als zij ontkennen dat de vreemdeling het paspoort op rechtmatige wijze heeft verkregen of dat hij de op dat paspoort vermelde nationaliteit heeft, mag de staatssecretaris niet op basis van het paspoort uitgaan van die nationaliteit.

Stap 2 - wanneer moet de staatssecretaris in actie komen?

5. Als een vreemdeling een oprechte inspanning heeft geleverd om een verklaring te krijgen van de autoriteiten over de verkrijging van zijn paspoort en/of zijn nationaliteit, maar daar desondanks niet in is geslaagd, is het aan de staatssecretaris om die autoriteiten te benaderen. De reactie die de staatssecretaris krijgt van de autoriteiten, bepaalt hoe hij de aanvraag verder moet beoordelen (zie wat onder 4.2 is overwogen).

5.1. Hierbij merkt de Afdeling op dat de staatssecretaris onder de geldende privacyregelgeving geen navraag kan doen bij de betreffende autoriteiten als de vreemdeling daarvoor geen toestemming geeft. Als een vreemdeling daarvoor toestemming weigert te geven, betekent dat dus dat de staatssecretaris in dit opzicht geen invulling kan geven aan de samenwerkingsverplichting. Ook dan mag de staatssecretaris bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgaan van de op het paspoort vermelde nationaliteit.

Stap 3 - integrale beoordeling

6. Als ook de staatssecretaris geen reactie krijgt van de autoriteiten mag hij niet zonder meer uitgaan van de in het paspoort vermelde nationaliteit. Hij moet de asielaanvraag dan beoordelen aan de hand van alle relevante omstandigheden, de door de vreemdeling overgelegde documenten en algemene informatie, en de verklaringen van de vreemdeling. Hierbij moet hij ook artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000, betrekken.

JnB 2024, 293

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-03-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:3828](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4 b

ASIEL. Verweerder heeft de beslistermijn in asielzaken niet rechtsgeldig met toepassing van WBV 2023/3 verlengd omdat de daarvoor op grond van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw vereiste omstandigheid zich niet voordoet.

6.2 De rechtbank overweegt dat verweerders besluit om de beslistermijn nogmaals met negen maanden te verlengen stoelt op de structurele achterstanden en groeiende voorraden bij de IND en de daaruit voortkomende constatering dat ook in 2023 besluiten over asielaanvragen structureel veel te laat worden genomen. Naar het oordeel van de rechtbank is dit echter geen omstandigheid die reden kan zijn voor het nogmaals verlengen van de beslistermijn op grond van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw. De rechtbank leest dit ook in de genoemde uitspraak van de Afdeling van 8 november 2023 [[ECLI:NL:RVS:2023:4125](#)]. Daarin is het voorlopig oordeel immers dat de bewoordingen van artikel 31, derde lid, derde volzin, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn zich lijken te verzetten tegen een uitleg die andere oorzaken voor het niet tijdig nemen van een besluit meeneemt dan het grote aantal asielverzoeken dat tegelijk wordt ingediend. De rechtbank heeft verweerders eerste besluit tot verlenging van de beslistermijn met negen maanden rechtsgeldig bevonden omdat, zoals hiervoor al aangegeven, destijds sprake was van een combinatie van factoren. Zo'n combinatie van factoren als toen ligt echter niet ten grondslag aan het nogmaals verlengen van de beslistermijn. Als het gaat om het aantal asielaanvragen of een toename daarvan in 2023 ten opzichte van 2022 heeft verweerder aan deze tweede verlenging van de beslistermijn slechts ten grondslag gelegd dat hij verwacht dat in 2023 de instroom hoog zal blijven en de beslis capaciteit van de IND ruim zal overstijgen. Voor zover verweerder nu de toename van 8% van het aantal asielaanvragen in het jaar 2023 ten opzichte van het jaar 2022 bij deze tweede verlenging wil betrekken, overweegt de rechtbank ten eerste dat deze toename indertijd niet als grondslag voor WBV 2023/3 is benoemd. Ten tweede is deze toename volgens de rechtbank te gering om te kunnen zien als het grote aantal als bedoeld in artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw en artikel 31, derde lid, derde volzin, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn. Ook de destijds nog verwachte instroom van asielaanvragen van de derdelanders uit Oekraïne was daarvoor niet genoeg, nog daargelaten dat deze in 2023 is uitgebleven. Daarbij lijkt het aantal asielaanvragen in 2023, zowel tevoren als achteraf bezien, geheel te passen in de door verweerder geschetste langjarige ontwikkeling van de instroom en kan daarom volgens de rechtbank noch als onverwacht, noch als afwijkend worden beschouwd.

6.3 Dit brengt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder de beslistermijn in asielzaken niet rechtsgeldig met toepassing van WBV 2023/3 heeft verlengd omdat de daarvoor op grond van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw vereiste omstandigheid zich niet voordoet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 294

MK ABRS, 15-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1077](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. Verlenging overdrachtstermijn. Onderduiken. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de vreemdeling niet was ondergedoken. Zij heeft daarbij ten onrechte betrokken dat de vreemdeling zich naar eigen zeggen later alsnog op de opvanglocatie heeft gemeld en dat de overdracht had kunnen doorgaan als de staatssecretaris de vlucht naar Oostenrijk minder snel had geannuleerd.

2. De in de grieven opgeworpen rechtsvraag wanneer wordt voldaan aan de omschrijving van het begrip ‘onderduiken’ in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening, heeft de Afdeling beantwoord in de uitspraak van 14 december 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3630](#), onder 6 en 7. [...]

2.1. In dit geval bestonden er voor de staatssecretaris op 2 mei 2023 voldoende redenen om ervan uit te gaan dat de vreemdeling was ondergedoken in de onder 2 bedoelde zin. Hij wijst er terecht op dat hij de vreemdeling heeft geïnformeerd over zijn verplichting om de nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te stellen, dat de vreemdeling de opvanglocatie een paar dagen voor de geplande overdracht heeft verlaten zonder het Centraal Orgaan opvang asielzoekers daarvan op de hoogte te brengen en dat de vreemdeling vervolgens, zonder nadere berichtgeving, niet heeft voldaan aan zijn meldplicht. Daarmee bevond de vreemdeling zich buiten het bereik van de Nederlandse autoriteiten. Met zijn verklaring dat hij bij zijn broer logeerde, reiskosten wilde besparen en van plan was om zich op tijd voor de overdracht naar de opvanglocatie te begeven, heeft de vreemdeling onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er geldige redenen waren voor zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had zich te onttrekken aan de autoriteiten om de overdracht te voorkomen.

2.2. De rechtbank heeft dus ten onrechte overwogen dat de vreemdeling op 2 mei 2023 niet was ondergedoken. Zij heeft daarbij ten onrechte betrokken dat de vreemdeling zich naar eigen zeggen later alsnog op de opvanglocatie heeft gemeld en dat de overdracht had kunnen doorgaan als de staatssecretaris de vlucht naar Oostenrijk minder snel had geannuleerd. Gezien de onder 2.1 vermelde omstandigheden hoefde de staatssecretaris er op 2 mei 2023 niet van uit te gaan dat de vreemdeling zich alsnog op tijd voor de overdracht zou melden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 295

MK ABRS, 15-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1078](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening. De staatssecretaris had het terugkeerbesluit en inreisverbod moeten intrekken op het moment dat de vreemdeling op 21 november 2023 op de andere grondslag in bewaring werd gesteld.

1. De staatssecretaris heeft de vreemdeling op 16 november 2023 in bewaring gesteld op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en een terugkeerbesluit genomen. Op 17 november 2023 heeft de staatssecretaris tegen de vreemdeling een inreisverbod uitgevaardigd. Nadat was gebleken dat er een succesvol claimverzoek naar Kroatië zou kunnen worden verzonden, heeft de staatssecretaris op 21 november 2023 de maatregel opgeheven en een nieuwe maatregel opgelegd op grond van artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000. [...]

4. De vreemdeling betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris het terugkeerbesluit en inreisverbod had moeten intrekken op het moment dat de vreemdeling op 21 november 2023 op de andere grondslag in bewaring werd gesteld.

4.1. Uit de uitspraken van de Afdeling van 16 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:518](#), onder 4.2 en 4.3, en van 16 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2373](#), onder 2.2, volgt namelijk dat wanneer duidelijk is dat de staatssecretaris een Dublinoverdracht beoogt of als er sprake is van een concreet aanknopingspunt voor een Dublinoverdracht, geen terugkeerprocedure kan worden toegepast. Zoals hiervoor is overwogen onder 2, staat het in deze zaak vast dat de grondslag van de maatregel van bewaring vanaf 16 november 2023 al artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 had moeten zijn. Dit maakt dat er van begin af aan een concreet aanknopingspunt wordt geacht te zijn geweest voor een Dublinoverdracht aan Kroatië, waardoor er geen sprake kan zijn van terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De vreemdeling kan daarom niet worden opgedragen om de Europese Unie te verlaten waardoor geen terugkeerbesluit kan worden genomen. Ook kan daarom geen inreisverbod tegen hem worden uitgevaardigd.

[Naar inhoudsopgave](#)